

Poslední den ve škole před Vánoci. Kdo by ho neměl rád? Učitelé pochopili, že nemá cenu snažit se o nějakou výuku, a tak si každou hodinu jen tak povídáme. Ne vždy je ale to povídání na našem gymplu pro všechny příjemné.

„Protože jsou Vánoce křesťanské svátky, tak si dnes budeme povídat o křesťanství,“ zahajuje fyzikář Procházka předehru představení, ve kterém budu nedobrovolně hrát hlavní roli. „Martine, slyšel jsem, že věříš v Boha,“ obrací se s úsměvem lačného predátora na mě, „je to pravda?“ Když jsem na sobě rázem ucítil grilovánichtivé oči celé třídy, polilo mě horko. Jenže Procházka ještě neskončil: „Vy prý nesmíte spolu spát před svatbou a chlapi si musí brát jen ženský, můžes nám říct, kdo tuhle vaší středověkou morálku ještě uznává?“

Cítil jsem se jako osamocený hokejový obránce při finále olympiády, kdy proti němu pár sekund před koncem jede protivník vstřelit vítězný gól. Duchu Svatý, porad' mi, mám si nechat vstřelit gól? Mám přiznat, že jsem věřící a obhajovat to, co je pro mě důležité? Mám se tak navždy totálně znemožnit před celou třídou? Nebo mám jednoduše faulovat a radši říct, že věřící nejsem a že ta morálka je pitomost, a tak zabránit své totální prohře ve třídě? V tu chvíli mi ten hokej v hlavě ukázal cestu ven z patové situace: „No, já to vidím tak, že žijet je jako hokejový zápas,“ prozrazuji se třídě jako nadšený hokejový fanďa. „Ten, kdo ho vymyslel, určil pravidla, která z něj dělají, podle mě, nejlepší hru na světě. Hokejista se nadře, ale když hraje podle pravidel, má šanci užít si skvělou hru s ostatními na hřišti i s diváky v hledišti. A navíc, když na sobě bude průběžně makat, tak může i vyhrát.“

Učitel i třída vypadají, že je můj příklad zaskočil a čekají, co ze mě vypadne dál. „Zajímavé je, že hokejová pravidla se respektují na celém světě a nikdo nezpochybuje, že může hrát jen ten, kdo je na soupisce. Nejdřív se veřejně vyhlásí, kdo je v týmu, a pak se teprve hraje. Přijde mi, že svatba je podobným veřejným vyhlášením, že chci celý život hrát s tímto člověkem v našem týmu, a pak teprve jdeme hrát. Samozřejmě, že jde hrát i bez předem ohlášené soupisky, jde hrát i bez dalších pravidel, ale už to pak všechny nebaví,“ krčím rameny a pokračuji

Foto: iilly_rocha, Odua Images - Adobe stock

O sexualitě si můžeš přečíst zde.

ke ztichlé třídě: „Dokonce si někdo může stanovit i svá pravidla, jako že manželé už nebudou jen muž a žena, ale třeba dva muži nebo dvě ženy, že je to prý přece jedno, protože chlap i žena jsou údajně naprosto stejní. Ale zajímavé je, že ještě nikdo nezkusil tuhle myšlenku úspěšně aplikovat na hokejový tým – místo aby v týmu měl útočníky, obránce a jednoho brankáře, postavil by si družstvo ze samých brankářů. To by asi nebylo úplně fér pro spoluhráče s klasickým týmem. A stejně to není fér ani pro děti, které si nemohou vybrat, v jakém týmu moderních rodičů budou hrát.“

Tentokrát Procházka dál nešťoural a radši začal promítat videa s fyzikálními pokusy. Díky, Bože, že jsem nemusel faulovat, ale doma si radši najdu nějaké dobré informace k této problematice, příště už si asi jen s hokejem nevystačím.

BOHOSLOVEC v plenkách

MATĚJ JIRSA

Dostal jsem za úkol poodhalit tajemnou roušku pražského arcibiskupského semináře – domu, kde se studuje na kněze. Jak to tu chodí? Jak to tu nechodí? Modlíme se často? A máme tu i záchody, nebo jsme tak svatí, že už žádné záchody nepotřebujeme? Měl bych vám to všechno říci. Ovšem jsem tu zatím jen chvíli, bohoslovecké nemluvně, a nevím skoro nic. Proto jsem si počíhal na zkušenější kamarády, abych se jich zeptal, co je v semináři vlastně nejdůležitější. Schoval jsem se v jídelně a několik jich znenadání oslovil. Odpovídali stroze, ukusovali u toho rohlík se šunkou. Ale něco jsem se přece dozvěděl.

Modlení

Modlení je prý důležité. I když je budiček brzo. A vstávat se nechce. Modlíme se spolu často. A modlíme se občas i sami. Mocně chválíme Pána a taky ho prosíme. Křičíme do nebe a chceme dostat odpověď. Hledáme, kdo je to Bůh, abychom o něm poté mohli vyprávět druhým. Chcete být takoví borci jako my? Taky se modlete, křičíte do nebe a pak v tichu posloucháte.

Parta

Bohoslovci jsou normální kluci, kteří se smějí, sportují a občas chodí na pivo. A také někdy ve svém životě rozpoznali, že Pán Bůh je volá k tomu, aby se stali kněžími. Snažíme se být dobrá parta a táhnout za jeden provaz. Například se spolu sem tam podíváme na nějaký film nebo když napadne sníh, tak se trochu koulujeme (občas se proti někomu spíkneme a toho zkoulujeme víc). A chodíme hrát fotbal a druhý den nařikáme, protože nás všechny bolí nohy. Šplháme pak do kopule, kde máme kapli a nařikáme bolesti a někteří pláčou. Ale jinak se máme skvěle. Chcete být takoví borci jako my? Skotačte, sportujte, smějte se a snažte se být dobrými kamarády!

Škola a práce

Bez práce prý nejsou koláče. A to mě štve, protože mám koláče rád a práci ne. Ale to se nedá nic dělat. Každý den chodíme poctivě do školy a pokoušíme se dobře učit. Občas to jde a občas ne. Taky musíme pracovat. Utírat stoly, stlát si postel, luxovat koberce a umývat záchody. Mimochodem ano, máme záchody. Je to smutné a namáhavé. Proto musíme také odpočívat. Chcete být taky takoví borci jako my? Statečně se uče, poctivě pracujte a hlavně pořádně odpočívajte!

Akce

Abychom neshnili jak nevybalená svačinka v batohu, chodíme ven. A organizuje-

me spoustu vtipných, skvělých, zbožných a populárních akcí. No dobře. Spoustu ne. Ale jednu jo. Jmenuje se Tammím a je to duchovní víkend pro mladé muže v semináři. Mimoto někteří také chodí v rámci praxi na kus řeči s bezdomovci nebo do domova důchodců, či na různá spolča a jiné bohubilé sešlosti. Chcete být takoví borci jako my? Dělejte bohubilé činnosti! To znamená takové, které se líbí Bohu. A přijedte na ten Tammím (pokud vám je 15–30 let).

Rouška byla poodhalena, takhle tedy žijeme. Co říci závěrem? Snad jen: „Sdílejte, lajkujte, komentujte.“ Ano! Seminář má totiž také facebookové stránky.

Mějte se krásně, a když budete mít chvíli času, můžete si na nás vzpomenout, zamávat naším směrem a třeba se i pomodlit. My uděláme totéž. Teď už totiž o sobě víme.

Matěj, váš bohoslovec v plenkách

Zůstaň s námi v kontaktu.

Foto: Michal Hladík

Máš-li nějaký dotaz, napiš nám ho na e-mail: vrtaak@tarsicius.cz

Advent a půst? Dvě cesty k stejnému cíli.

Jaký by měl být pro mě rozdíl v prožívání adventní doby oproti postní? Obě mají fialovou barvu a mluví o pokání. Čím se vlastně liší?

Robert, 17 let

Děkuji Robertovi za velmi hezkou otázku. Jak dobu adventní, tak dobu postní je dobré vidět v souvislosti se svátkem, ke kterým nás přivádí. Mají společné to, že jsou obdobím přípravy. Vedou nás tedy k určitému stylu života, který nám má pomoci, abychom byli vnímavější vůči Pánu Bohu. Nicméně doba adventní zdůrazňuje něco jiného než doba postní. Název adventní doby pochází z latinského slova *adventus* a znamená příchod. Ve vyznání víry říkáme o Ježíši, že „přijde ve slávě soudit živé i mrtvé“. Tento Ježíšův příchod nám připomíná evangelium první neděle adventní. Postava Jana Křtitele nás provází 2. a 3. nedělí. Jako Předchůdce Páně nás vybízí k obrácení, abychom byli připraveni na setkání s Ježíšem. Evangelium 4. neděle se vztahuje k událostem, které bezprostředně předcházely Ježíšovu narození.

Doba postní začíná Popeleční středou, tedy dnem přísného postu, kdy si necháváme na hlavu sypat popel. Čtyřicetidenní Ježíšův půst si připomínáme v evangeliu první neděle postní, o týden později čteme o Ježíšově proměnění, které mělo

být útěchou pro apoštoly, až ho uvidí odsouzeného k smrti na kříži. Postní doba nás připravuje k obnovení křesťanského vyznání. Proto evangelia dalších tří nedělí se zaměřují na Krista jako pramen vody živé, jako světlo světa, jako vzkříšení a život (v cyklu A); v dalších ročních cyklech se zaměřují na Kristovo oslavení skrze kříž a zmrtvýchvstání (v cyklu B) a na obrácení (v cyklu C).

Adventní doba je dobou naděje. Zkusme se o ni dělit např. úsměvem, vlídným slovem, modlitbou. Typickou adventní modlitbou jsou rořáty. Můžeme při nich prosit, aby Pán přišel také dnes do srdce našeho i našich bližních.

Postní doba je výzvou k modlitbě, postu a almužně a ve svém závěru i k rozjímání o Ježíšově utrpení. Snad bychom mohli říci, že adventní doba a postní doba jsou dvě cesty, které nám nabízejí odlišné události z Ježíšova života i různé formy modlitby, aby nás přivedly ke stejnému cíli, kterým je větší připodobnění se Kristu.

otec Jan Šlégr